

SIMONE
FOEKENS

Roman

*Nooit
meer stil*

Simone Foekens

Nooit meer stil

Uitgeverij Zomer & Keuning

Ria

Het nachthemd fladdert om haar benen. De maan is vol en lijkt onnatuurlijk helder. Hier en daar twinkelen sterren. Hoe langer ze kijkt, hoe meer ze er ziet. De triomfmars van Verdi speelt door haar hoofd, onbewust bewegen haar vingers mee alsof ze een onzichtbare trompet bespeelt.

‘Kom je?’ Jans stem klinkt warm en uitnodigend.

Ria huivert. Wat doet ze ook voor het open raam, waar de kilte van de nacht naar binnen dringt? In haar hart weet ze het wel. Zoals na elke repetitieavond van het orkest zindert de muziek nog na, diep in haar lichaam, en heeft de melodie een plaatsje veroverd in haar hoofd. De muziek die haar optilt en haar dichtert bij de hemel brengt. Als ze in bed stapt, zal de muziek verstommen. Ze glimlacht een beetje droevig. De muziek verstomt, dat is waar. Jan is helaas net zo muzikaal als de deur, maar Jan is Jan. Haar muziek zou ze slecht kunnen missen maar Jan al helemaal niet. Bovendien zal ze om die innerlijke muziek weer tot leven te wekken alleen haar trompet hoeven te pakken. Langzaam draait ze zich om.

‘Ja,’ zegt ze zacht. Ze schuift de gordijnen voor de sterren. Het is of de muziek al minder sterk klinkt. Langzaam loopt ze naar het bed. Jan slaat het dekbed voor haar terug. Het beddengoed is kil. Ze nestelt zich in zijn warme armen.

‘Wat ben je koud,’ zegt hij.

Hij wrijft over haar rug. ‘Weet je nog? Tirol?’

‘Hmm,’ mompelt ze genietend. ‘Hoe zou ik dat kunnen vergeten? We hebben het nog nooit zo koud gehad.’

Jan grinnikt. Zijn adem kietelt in haar oor. ‘Tot we de haard aanmaakten en het beddengoed ervoor sleepten.’

‘Het was er zo mooi! Die hoge bergen met de witte toppen en de dorpjes in de dalen,’ zegt Ria. ‘Ik wil er best nog eens heen, maar dan in het voorjaar of de zomer.’

‘Dan doen we dat toch?’ zegt Jan.

‘Heerlijk dat we dat nu zomaar kunnen zeggen.’ Ze zou

kunnen spinnen als een poes.

Haar gedachten glijden naar de voorbije jaren. Vlak na hun trouwen hebben ze al hun spaargeld bijeengeschraapt om eetcafé De Daalder over te kunnen nemen. Samen hebben ze het met veel inzet gemaakt tot wat het nu is: een begrip bij oud en jong in Wijlo en omgeving. Het was niet altijd gemakkelijk geweest, maar ze hadden er veel voor teruggekregen. Zelfs in de recente crisisjaren hadden ze er nog behoorlijk van kunnen leven, al waren de inkomsten beduidend minder geworden.

Ze voelt dat de bewegingen waarmee Jan haar rug wrijft steeds langzamer worden, zijn ademhaling wordt dieper. Als hij kreuwend zucht, weet ze dat hij slaapt. Geluksvogel, denkt ze voor de zoveelste keer in haar huwelijk. Zelf valt ze niet zo gemakkelijk in slaap en doorslapen is een cadeautje dat ze maar zelden krijgt. Het idee om nog een keer naar Tirol te gaan, houdt ze warm bij Jan, neemt ze zich voor. In stilte van de verstomde muziek lacht ze om het warmhouden. Wat hebben ze het daar verschrikkelijk koud gehad! Het vroom flink, al was het pas november en lag er alleen hoog in de bergen enige sneeuw van betekenis. Het huisje dat ze van particulieren hadden gehuurd, was van alle gemakken voorzien. Helaas begaf de kachel het en waren de eigenaren van het huisje niet te bereiken... Daar zaten ze dan, omgeven door alle mogelijke luxe ijskoud te zijn tot ze achter in de tuin een houtvoorraad ontdekten onder de uitstekende overkapping van de schuur. Daarmee lukte het hen om een vuur aan te leggen in de open haard, dat ze flink opstookten, zodat het in de woonkamer al snel behaaglijk warm werd. Wat een heerlijk gevoel was het toen de warmte van het vuur vastberaden de kou verdreef zodat ze eindelijk ophielden te rillen! Achteraf gezien is het een van hun mooiste herinneringen. Raar is dat, bedenkt ze. Ze hebben zo veel leuke dingen gedaan en dan springt zoiets eruit.

Ach, is het hele afgelopen jaar geen doorlopend feest geweest? Met plezier hadden Jan en zij samen De Daalder groot gemaakt. Naast veel fijne en gelukkige momenten hadden ze natuurlijk ook wel de nodige offers moeten brengen. Tijd voor uitjes was er nauwelijks geweest en in de jaarlijkse twee weken vakantie gin-

gen ze nooit verder dan een paar uur rijden van huis. Hoe vaak gebeurde het niet dat ze terug moesten? Soms alleen om een akkefietje op te lossen, maar het had hen ook weleens bijna de hele vakantie gekost. Dan keken ze elkaar aan en beloofden: 'Later! Later als we met pensioen zijn, dan...' Dan gaan we reizen, dan nemen we een theaterabonnement, dan doen we alle dingen waar we nu niet aan toe komen. Zo was het ook gegaan. Vorig jaar februari hebben ze groots de vijftenzestigste verjaardag van Jan gevierd en tevens het afscheid van De Daalder. Ja, dat was dan toch het enige jammere, dat Linda, hun enige kind, er niets maar dan ook helemaal niets voor gevoeld had om de zaak die zij van de grond af opgebouwd hadden in de familie te houden.

Ria draait zich om en trekt het dekbed wat verder op. Haar voeten zijn zoals gewoonlijk steenkoud, zou ze het wagen ze te warmen aan het slaapwarme lichaam van Jan? De verleiding is groot, maar ze doet het niet. Hij zou er wakker van worden.

Ja, Linda, spinnen haar gedachten verder. Een schat van een meid, staat altijd voor je klaar, maar zo op de achtergrond. Van wie zou ze dat teruggetrokkene toch hebben? Niet van haar of Jan, zoveel zelfkennis heeft ze wel. Ze moeten er morgenmiddag maar even op de koffie gaan, dan zien ze hun kleinkinderen Ruben en Emma ook weer eens. Vorige week waren ze die net misgelopen. Hun vader Marco treffen ze zeker niet, weet ze, want die heeft een congres in Genève. Haar voeten lijken nu toch wat warmer te worden, denkt ze slaperig.

Ria wordt wakker van de geur van koffie. Ze weet precies wat ze zal zien als ze haar ogen opendoet. Jan in zijn versleten donkergrijze badjas die hij nooit dichtknoopt, de ceintuur bungelt als een staart achter hem aan. Onder de badjas draagt hij slechts een boxershirt en aan zijn voeten prijken de pantoffels die ze vorige week voor hem kocht en die hij, naar eigen zeggen, louter en alleen draagt om haar een plezier te doen.

'Je bent wakker. Je lacht,' klinkt Jans stem boven haar hoofd.

Loom opent ze haar ogen en constateert dat het plaatje in haar

hoofd precies klopt met de werkelijkheid. Ze draait zich op haar rug, rekt zich uit en gaat rechtop zitten. ‘Hoe laat is het? Ik heb heerlijk geslapen. Jij ook?’

‘Iets over achten,’ antwoordt Jan. De tweede vraag behoeft geen antwoord. Jan slaapt altijd goed. Hij zet het dienblad dat hij in zijn handen heeft op het nachtkastje en duwt een extra kussen in haar rug. ‘Zit je goed?’ Op haar bevestigende knik plaatst hij het dienblad voor haar. Een kus op haar mond. ‘Goedemorgen schat, eet smakelijk.’

Ze nipt van haar koffie. Sterk en heet, precies zoals ze die ’s ochtends graag drinkt. Aan geluiden hoort ze dat Jan zijn sportkleren aantrekt en zich klaarmaakt voor zijn dagelijkse rondje hardlopen. Meestal kiest hij een rondje van vijf kilometer, maar regelmatig breidt hij dat uit naar zeven of zelfs tien kilometer. Sinds een jaar is dit hun gewone ochtendroutine. Jan is een vroege vogel. Hij ontbijt met havermout, neust de krant door, maakt ontbijt op bed voor haar en gaat hardlopen. Als hij bezweet terugkomt en meteen doorloopt naar de badkamer, heeft zij zich inmiddels aangekleed en zorgt ze ervoor dat de koffie doorgelopen is als Jan klaar is met douchen. Dat gezamenlijke koffiemoment is een van haar dierbaarste momenten van de dag. Met zorg zet ze even later dan ook koffie van geurige, versgemalen koffiebonen. Voor de ochtendkoffie een maatlepel met een flinke kop erop, ’s avonds een meer afgestreken maatlepel, want dan hoeft de koffie niet zo pittig te zijn.

Ze werpt een blik op de muziekstandaard die altijd uitnodigend klaarstaat. Ze wil vandaag zeker tijd inplannen om trompet te spelen. Over een poosje is het jaarlijkse Pleinconcert in Wijlo en dan moet de triomfmars uit *Aïda*, waarin de trompetten een hoofdrol vertolken, er perfect in zitten! Ze neuriet mee met de melodie die in haar hoofd weerklinkt.

Linda

‘Dag meis.’

Linda kijkt op, met de strijkbout in haar hand.

‘O, dag mam, dag pap,’ zegt ze automatisch. Ze trekt de stek-

ker uit het stopcontact en zet het hete strijkijzer terug in de houder.

‘Thee?’

‘Altijd,’ antwoordt Jan, maar Ria steekt haar hand op.

‘Laat maar, kind. Dat doe ik wel. Ga jij maar verder met de strijk. Is dit het laatste?’ vraagt ze met een blik op de mand waarin nog maar een paar kledingstukken liggen.

Linda knikt.

‘Als jij nu verder strijkt, zet ik thee, zijn we tegelijk klaar,’ bedisselt Ria.

Linda steekt de stekker weer in het stopcontact en gaat verder met het shirt van Ruben dat ze aan strijken was. Voorzichtig stuurt ze de strijkbout om de print van zijn favoriete band Spikes and Stardust heen. Ze glimlacht.

‘Zijn de kinderen boven?’ vraagt Jan.

‘Alleen Ruben, Emma is bij een vriendin,’ vertelt Linda.

‘Julia?’

Mam ontgaat ook niets, denkt Linda. Zelfs vanuit de keuken volgt ze het gesprek nog. Zo ging het in De Daalder ook. Het leek wel of ze als een antenne alle gesprekken opving, volgde en waar ze dat nodig vond zich erin mengde. En dat was heel vaak.

‘Nee, een nieuw meisje met de aparte naam Joostje,’ zegt ze.

‘Vernoemd naar een opa die Joost heet,’ veronderstelt Jan.

Linda haalt haar schouders op. ‘Geen idee.’

‘Ik kijk even bij Ruben om de hoek,’ zegt Jan.

‘De thee is zo klaar,’ meldt Ria.

Jan steekt zijn duim op en is met een paar grote stappen boven. Linda luistert een paar seconden aandachtig. Gelukkig! Ze hoort zowel de stem van haar vader als die van haar zoon en beide stemmen klinken gewoon. De puberteit zal best nuttig zijn, maar gemakkelijk is het niet, vindt ze. Zeker niet als Marco er niet is. Waar is het vrolijke jongetje gebleven dat met onuitputtelijke nieuwsgierigheid vraag na vraag stelde? De boze bui waardoor haar zoon daarstraks met een klap de deur dichtgooide is blijkbaar inderdaad voorbij, constateert Linda opgelucht, want haar vader en Ruben komen druk pratend naar beneden,

waarbij Ruben het hoogste woord heeft.

‘Snap je?’ eindigt hij.

Jan kijkt hem aan. ‘Jawel,’ zegt hij.

Het verbaast Linda dat Ruben niet meteen boos wordt, maar in plaats daarvan overdreven zucht en zegt: ‘Opa, je snapt er niets van, dat zie ik aan je gezicht. Waarom zeg je dat niet gewoon? Ik ben geen klein kind meer!’

Even aarzelt Jan.

Geef toe, geef het gewoon toe, smeekt Linda in stilte. Ruben ziet zo akelig scherp.

Alsof Jan het hoort, geeft hij ruiterslijk toe dat hij er niet veel van snapte en verontschuldigt hij zich ervoor dat hij deed alsof.

Ruben maakt een wegwuivend gebaar en zegt dat hij morgen wel even langskomt om naar de computer te kijken.

‘Die jongen is griezelig goed met computers,’ zegt Jan lachend. Hij geeft zijn kleinzoon een mep op de schouders.

Ruben lacht gevleid. ‘Wij zijn opgegroeid met computers, opa,’ zegt hij bescheiden.

‘Jullie zijn geboren met een mobieltje in de hand,’ zegt Linda opgewekt. ‘Zo, de strijk is ook klaar!’ Ze trekt de stekker uit het stopcontact en zet de strijkbout in de houder om af te koelen.

Ria schenkt thee in, gaat rond met de koektrommel en nog voor ze zit, zegt ze: ‘We gaan binnenkort naar Tirol.’

‘O, leuk,’ zegt Linda. ‘Weer naar datzelfde huisje?’

Ria knikt. ‘Als de kachel het doet tenminste,’ voegt ze er lachend aan toe.

Jan schudt zijn hoofd. ‘Het is nog maar een idee, hoor. Misschien in april of mei. We willen het daar weleens in het voorjaar zien.’

‘Nee, opa,’ zegt Ruben. ‘Ga toch wintersporten. Dat is zo gaaf!’

‘Daar zal jij verstand van hebben,’ zegt Ria geschrokken. Alleen al de gedachte aan lange latten bezorgt haar kippenvel.

‘Wij zijn met school toch een keer naar zo’n indoorskihal geweest,’ brengt Ruben haar in herinnering.

‘O ja,’ zegt Ria. ‘Maar dat is niet echt.’

‘Klopt,’ zegt Ruben opgewekt. ‘En dat was al vet gaaf, dus in

het echt is het nog veel cooler. Jullie kunnen het nog best leren.’

‘We zien wel.’ Jan kapt het gesprek af voor het een van de beruchte discussies wordt waar je tegenwoordig met Ruben zomaar in verzeild kunt raken.

Ria ziet de verstoorde trek op het gezicht van haar kleinzoon, die zijn thee naar binnen giet alsof het limonade is en dan zijgend naar zijn kamer vertrekt. Ook de wat angstige frons van Linda ontgaat haar niet. Ze bijt op haar lip en snijdt snel een ander onderwerp aan. ‘Al iets van Marco gehoord?’

De ogen van Linda lichten op. ‘Hij belde gisteravond meteen al nadat hij was aangekomen. Het hotel kijkt uit over het meer van Genève, maar Marco heeft een kamer aan de achterkant, dus vanuit zijn kamer ziet hij er niets van. Kijk.’ Linda pakt haar telefoon en laat een foto zien die Marco haar gestuurd heeft. ‘Genomen voor het hotel. Mooi hè?’

‘Prachtig!’ zegt Jan. ‘Marco boft maar. Hij komt op de mooiste plaatsen en wordt daar nog voor betaald ook.’

Linda haalt haar schouders op. ‘Meestal ziet hij net genoeg van een plaats om het jammer te vinden dat hij er niet langer kan rondkijken,’ zegt ze lachend.

Het eldorado blijkt ook na je vijfenzestigste niet te bestaan

Na de vijfenzestigste verjaardag van Jan Daalders willen hij en zijn vrouw Ria gaan genieten van hun rust. Ze verkopen hun bistro en Ria stort zich op haar muziekhobby. Jan echter heeft na een jaar genoeg van het leven van niets hoeven en gaat maar wat graag in op de vraag van een voormalige zakenrelatie om orde op zaken te stellen bij een pizzarestaurant. Net als het voor hem de goede kant op gaat omdat hij weer iets omhanden heeft, krijgt Ria last van oorsuizen.

Simone Foekens begon als kinderboekenschrijfster en is daarnaast al enkele jaren succesvol auteur van familieromans. Voor haar roman *Schelpenwit* kreeg zij de Valentijnprijs 2017. Haar verhalen kenmerken zich door de moderne setting, met dilemma's van nu.

Z&K

ISBN 978 94 0190 929 7 NUR 344

9 789401 909297

www.romanserie.nl